

Boží touha

Mnoho lidí na světě je v těchto dnech v karanténě. V některých oblastech světa byly dokonce zrušeny veřejné bohoslužby. Prosme Boha za to, aby tato situace brzy skončila a on se opět mohl dotýkat naší duše ve svátostném přijímání.

06.04.2020

23. dubna 1912 přistoupil sv. Josemaría k prvnímu svatému přijímání. „Toho dne se Pán přišel zmocnit mého srdce,“ vzpomínal na to vděčně po letech.

I když jsme to my, kdo ve svatém přijímání přijímáme Ježíše, je to ve skutečnosti on, kdo přijímá nás. Zveme ho k sobě, ale je to on, kdo k sobě zve nás. To on je naším hostitelem. Naše touha přijmout ho je jen slabým odrazem jeho touhy. Možná mu mnohokrát za den vyjadřujeme svou touhu duchovně ho přijmout, ale jeho touha po nás je mnohonásobně vroucnější a naléhavější: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět“ (Lk 22,15).

I my si přejeme, aby nám srdce hořelo touhou po něm, po tom být s ním jedno. Utěšit nás mohou slova sv. faráře Arského, který říká: „Jedno duchovní svaté přijímání působí v duši jako závan větru ve vyhasínajícím řeřavém uhlíku. Vždy, když se ti bude zdát, že tvá láska k Bohu ochládá, pomodli se rychle

duchovní svaté přijímání“ (sv. Jan Maria Vianney, *Kázání*).

Bůh bez nás nemůže být

V těchto dnech je mnoho lidí na světě v karanténě. Mnozí z nás možná nemohou chodit na mši. V některých oblastech světa byly dokonce zrušeny veřejné bohoslužby. Ale Pán na nás stále čeká v eucharistii a touží po nás. Snažně ho prosíme, aby tato situace brzy skončila a on se co nejdříve mohl opět *dotýkat* naší duše ve svátostném přijímání. Máme strach, že tato Pánova nucená *nepřítomnost* ochladí naši lásku. Po letech každodenního přijímání je nám jeho svátostná přítomnost možná na dlouhé týdny odepřena. Ježíš o naší zbožné touze ví, ale nechce, abychom se kvůli tomu trápili, právě naopak. Jeho fyzická odloučenost nám může pomoci víc si vážit nezaslouženého daru častého přijímání, láskyplné blízkosti Boha,

který se stává chlebem, a pokorné služby kněží, kteří ho zpřítomňují svými slovy a činy.

V této době si můžeme uvědomit, nakolik je s námi Bůh rád, nakolik se na nás těší ten, který je pánem věčnosti, ten, který – jak říká sv. Josemaría – „nic nepotřebuje, ale nemůže bez nás být“ (srov. Jít s Kristem, č. 84).

Svatost v obyčejnosti

Svatost, kterou pro nás má Bůh připravenou, je dosažitelná uprostřed světa, uprostřed běžné každodennosti. Nyní se nacházíme v situaci, kterou nepamatují možná ani ti nejstarší z nás, a přece je součástí naší „každodennosti“. Teď nás Bůh prosí, abychom ho hledali v karanténě. Nebylo by správné chtít ho hledat v mimořádnostech, v riskantním vycházení ven, je-li moudřejší zůstat doma. Ten, kdo se snaží dosáhnout svatosti, by měl

poslouchat rodiče, nebo možná své děti, lékaře a samozřejmě zdravotnické orgány. Ze svého spojení s Bohem neustále čerpá pokoj. Ví, že Bůh jedná vždy prostřednictvím nějakého nástroje a že ho miluje, i když to nevnímá a nemůže si to nijak ověřit.

Nevíme, na jak dlouho nám bude přijímání eucharistie odepřeno, vezme však, že projevy naší neutuchající a upřímné touhy mají v Božích očích nesmírnou cenu. Na celém světě jsou nás již tisíce, kteří jsme se od sv. Josemaríi naučili modlitbu, kterou ho naučil jeden dobrý piaristický mnich: „***Chtěl bych tě, Pane, přijmout s takovou čistotou, pokorou a oddaností, s jakou tě přijala tvoje Nejsvětější Matka, s duchem a horlivostí svatých.***“ Sv. Faustyně Kowalské prý Ježíš osobně zjevil, že když se budeme modlit duchovní svaté přijímání několikrát denně, uvidíme,

jak se naše srdce za pouhý měsíc zcela změní. Tato doba pro nás tedy může být skvělou příležitostí změnit své srdce a ztotožnit se s Boží touhou.

Je to velmi dobrá modlitba, protože se nespokojuje jen s dobrými úmysly. Chce dosáhnout těch nejvyšších vrcholů, jakých kdy kdo dosáhl. Duše se chce vyrovnat Panně Marii, požehnané mezi ženami. Ale ani to jí nestačí, chce si beze zbytku přivlastnit horlivost svatých. Vše je jí málo k uctění hosta, který si zaslouží vše. A Bůh dá, aby její touha byla oslyšena. Bůh očišťuje duši, která se takto modlí. Lze-li to tak říci, Bůh se raduje z toho, jak se jeho jednorozený Syn a jeho adoptivní děti milují. V těchto dnech můžeme Boha potěšit tím, že se při plnění svých běžných povinností budeme modlit tuto krátkou modlitbu. Skrze ni se s Bohem můžeme setkávat nejen v nějakém nedalekém, avšak

možná nedostupném svatostánku, ale i v tisíci drobnostech, jimž se věnujeme u sebe doma.

Vězení lásky

V těchto dnech máme příležitost lépe pochopit toho, „který je už dvacet století pro mě a pro všechny dobrovolně uzavřen ve vězení lásky“ (srov. sv. Josemaría, Výheň, 827). Ve chvílích, kdy pro nás může být soužití s ostatními náročné a nemusí být lehké se usmívat, můžeme hledat útěchu u toho, který na nás čeká ve „vězení lásky“. Bude-li třeba utáhnout si opasky, abychom zvládli tuto krizi, dolehne-li na nás nemoc nebo nás přepadne nuda, budiž nám útěchou, že Pán nikam neodešel, že je přítomný v lidech vedle nás, v lidech, kteří trpí nebo mají strach. Bude-li třeba studovat bez zkoušek nebo pracovat, aniž by náš nadřízený kontroloval, jestli surfujeme na internetu, nebo aniž by někoho

zajímalo, jestli jsme přišli včas, bude-li třeba položit poslední kámen v domácích pracích, pak nám velmi pomůže vědomí, že Pán je s námi a že nás s láskou podpírá. Nikomu neleží na srdci naše touhy a utrpení tak, jako jemu, který o nich ví dokonce ještě dřív, než my sami.

Jedním ze svatých, kteří se po dlouhé měsíce živili duchovním přijímáním, byl sv. Josef. Snil o tom, jaký bude malý Ježíšek a jistě si o tom s Marií často povídal. Celých devět měsíců se toužebně připravoval na Ježíškův příchod a těšil se, až ho bude moct sevřít v náručí. Nikdo mu v tom nemohl rozumět lépe než jeho snoubenka Maria. Nikdo jiný v něm také nemohl tuto horoucí touhu lépe podporovat. Mariina slova v něm udržovala plamen naděje. Josef byl pravděpodobně také svědkem toho, jak Maria malému Ježíškovi, kterého chovala pod srdcem, říkala, jak se těší na to, až ho políbí a pochová si

ho, až se o něj bude starat, a něžně mu zpívala jako ta nejzamílovanější matka. Oba se bezpochyby co nejlépe připravovali na to, aby Bohu, který se stal člověkem, přichystali zde na zemi to nejlepší uvítání, o jakém se mu mohlo jen zdát.

Budeme-li sledovat nějakou mši přes internet, můžeme po ní – i když Pána nepřijmeme svátostným způsobem – věnovat chvilku díkůčinění a chválit ho za všechno dobré, co učinil, i za to, čemu nyní nerozumíme.

Diego Zalbidea

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
duchovni-svate-prijimani-karantena/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/duchovni-svate-prijimani-karantena/)
(06.08.2025)